

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Univerzita Jana Amose Komenského Praha s.r.o.**, IČO 46358978
sídlem Roháčova 1148/63, Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. MSMT-45828/2015-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala žalobou zrušení rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministryně“ nebo „rozkladový orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále také jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) ze dne 6. 10. 2015, č. j. MSMT-14627/2015-3, o neudělení akreditace navazujícímu magisterskému

studijnímu programu „Economic Policy and Public Administration“ se studijním oborem „European Economic and Public Administration studies“ se standardní dobou studia 2 roky formou studia prezenční pro uskutečňování v anglickém jazyce.

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve uvedla, že dne 13. 1. 2015 podala žádost o udělení akreditace navazujícímu magisterskému studijnímu programu „Economic Policy and Public Administration“ se studijním oborem „European Economic and Public Administration Studies“ se standardní dobou studia 2 roky formou studia prezenční pro uskutečňování v anglickém jazyce (dále jen „studijní program“). Dne 30. 4. 2015 vydala Akreditační komise ČR (dále jen „Akreditační komise“) k této žádosti nesouhlasné stanovisko, které odůvodnila tím, že na vysoké škole není realizován žádný externí výzkumný projekt související se studijním oborem. Následně žalobkyně zaslala žalovanému vyjádření, v němž uvedla, že v současnosti realizuje dva související projekty („Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ a „Česká šlechta v proměnách 20. století“). Dne 6. 10. 2015 vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost o akreditaci studijního programu zamítl. Následně ministryně zamítla rozklad žalobkyně a rozhodnutí žalovaného potvrdila.
3. Žalobkyně má za to, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné.
4. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Uvádí, že zamítavé rozhodnutí je založeno na negativním závazném stanovisku Akreditační komise, které však nesplňuje náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahuje jakékoli uvedení důvodů, pro které předložené externí výzkumné projekty žalobkyně nesouvisí se studijním programem. Žalobkyně je toho názoru, že Akreditační komise měla povinnost se vypořádat s doloženými externími výzkumnými projekty a zdůvodnit, proč a v jakých konkrétních ohledech se zaměřením studijního programu nesouvisí. Za této situace měl žalovaný stanovisko Akreditační komisi vrátit k novému jednání. Navíc rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě.
5. V rozhodnutí o rozkladu se ministryně s námitkami žalobkyně nevypořádala, neboť se odmítla zabývat věcnou podstatou rozhodnutí žalovaného ohledně nesprávnosti závazného stanoviska Akreditační komise. Ministryně se řádně nezabývala argumentací žalobkyně, že výzkumné projekty splňují požadavky žalovaného i Akreditační komise na odborný vztah ke studijnímu programu.
6. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením ministryně, že navrhované důkazy a nové skutečnosti, které se týkají dvou výzkumných projektů nelze považovat za skutečnosti, které nemohl účastník bez své viny uplatnit dříve. Konkrétní výtky ve vztahu k údajné nedostatečnosti dvou uvedených externích výzkumných projektů se žalobkyně přitom dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně upozorňuje, že v zákoně o vysokých školách ani ve Standardech Akreditační komise není začleněn požadavek na přesah externího výzkumného projektu do současnosti, který je uveden v napadeném rozhodnutí. Dle žalobkyně ani údajný požadavek na externí výzkumný projekt nemá oporu v zákoně o vysokých školách. Odpírání akreditace z důvodu nezákonných požadavků je proto v rozporu s ústavní zásadou, že nikdo nesmí být nucen činit to, co zákon neukládá. Postup žalovaného i ministryně je rovněž v rozporu se zásadou legality, podle níž má žalovaný postupovat v souladu s právními předpisy. Žalobkyně zdůrazňuje, že standardy Akreditační komise nemohou ukládat subjektům povinnosti nad rámec zákona.
8. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že se žalovaný nemůže odchýlit od nesouhlasného stanoviska Akreditační komise. Pokud totiž ministerstvo zjistí, že skutečnosti uvedené v odůvodnění nevydání souhlasného stanoviska Akreditační komise neodpovídají skutečnosti nebo zákonu,

může vyzvat Akreditační komisi k novému jednání a odstranění nedostatků v odůvodnění. K tomu však v dané věci nedošlo.

9. Žalobkyně trvá rovněž na tom, že návrh uvedený v rozkladu byl správný. Žalobkyně se domáhala udělení akreditace, a proto bylo povinností ministryně zajistit nápravu stanoviska Akreditační komise a následně změnit rozhodnutí žalovaného a žádosti vyhovět. Žalobkyně se domnívá, že postup žalovaného i ministryně vzbuzuje podezření, že bylo postupováno v rozporu se zákazem libovůle.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného se zakládají na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Ministryně se bez věcného přezkumu ztotožnila se závěrem žalovaného, resp. Akreditační komisí, že externí výzkumné projekty nesouvisí se studijním programem, opomněla tedy, že žalobkyně ve svém vyjádření předložila argumenty potvrzující opak.
11. Externímu výzkumnému projektu „Česká šlechta v proměnách 20. století“ žalovaný vytýká, že je zaměřen výhradně do období 2. světové války a těsně po ní, k čemuž dospěl po prověření údajů zveřejněných v Informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací. Žalobkyně však upozorňuje, že tento rozsahově omezený popis má sloužit pouze pro rychlou orientaci o základním obsahu a cílech projektů, neobsahuje však vyčerpávající informace a nemůže být proto vzat jako základ pro vydání správního rozhodnutí o neudělení akreditace. Přitom z projektové žádosti je patrné, že projekt se zabývá situací středoevropských aristokratických rodů i po roce 1948. Navíc spory o majetek a nucený odchod aristokratických rodin měly dopady na vzájemné vztahy Československa a dalších evropských zemí a některé restituční spory probíhají dodnes. Žalobkyně tedy trvá na tom, že doložila, že uvedený výzkumný projekt má bezprostřední vztah k současnému stavu sociálních a ekonomických vztahů ve střední Evropě a zkoumaná tematika je z pohledu studijního programu vysoce aktuální.
12. Obdobně žalobkyně nesouhlasí ani s výtkami vůči druhému výzkumnému projektu s názvem „Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava 1939/1945“. Podle žalobkyně není pochyb o tom, že tento projekt má vztah k vyučovaným předmětům „Vznik, vývoj a současná podoba sociálního státu“, „Dějiny ekonomických a sociálních teorií“, „Dějiny a současnost evropské integrace“ a „Proměny a současnost evropské identity“. Žalobkyně odmítá výtku, že projekt je příliš historický, protože všechny uvedené předměty obsahují nezanedbatelnou část věnovanou dlouhodobým vývojovým tendencím, což bez historického výzkumu nelze realizovat.
13. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k obsahu žaloby uvedl následující.
14. K námitkám nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, žalovaný uvedl, že se v rozhodnutí vypořádal dostatečně s veškerými námitkami uplatněnými žalobkyní v rámci prvostupňového řízení. Forma a koncepce stanoviska Akreditační komise není upravena Statutem Akreditační komise. Z obsahu zápisu č. 02-15 ze zasedání Akreditační komise ve dnech 13. - 15. 4. 2015 je však zřejmé, o jaké žádosti bylo rozhodováno a z jakého důvodu bylo vydáno nesouhlasné stanovisko.
15. Žalobkyně seznala dostatečně důvody Akreditační komise, neboť dodatečně uvedl dva výzkumné projekty. Ve vyjádření k podkladům nepředložil žádný nový projekt či skutečnost, které by žalovaného vedly k vyzvání Akreditační komise k novému jednání podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách. Žalovaný ani ministryně nezjistili žádná pochybení ve vyhodnocení výzkumné činnosti.
16. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že namísto postupu podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách došlo k věcnému přezkumu argumentace. Pro posouzení, odpovídá-li stanovisko skutečnosti nebo nikoli, bylo nezbytné zkoumat věcnou argumentaci a s ní související skutkové okolnosti případu.

17. K námitce, že se ministryně nezabývala věcnou podstatou rozhodnutí žalovaného, uvádí žalovaný, že ministryně v rozhodnutí o rozkladu pouze upustila od vypořádání se se zmíněnými námitkami ohledně věcné nesprávnosti a s důkazy navrženými v rozkladu, neboť se jednalo o skutečnosti, které objektivně nastaly před zahájením správního řízení, a žalobkyně je tak mohla uplatnit v prvostupňovém řízení. S námitkami ohledně požadavků, které podle žalobkyně nemají oporu v zákoně, se ministryně vypořádala v napadeném rozhodnutí, když uvedla zákonná ustanovení, z nichž vyplývá důraz na tvůrčí činnost vysokých škol.
18. Ministryně se vypořádala i s argumentací ohledně požadavku na výzkumnou činnost. Žalovaný dodává, že nedostatek přesahu výzkumných projektů do současnosti nebyl v napadeném rozhodnutí řešen. Absence přesahu byla zmíněna pouze v souvislosti s údaji vyplývajícími z cílů projektů uveřejněných v informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací. Žalovaný přitom hodnotil vztah projektu ke studijnímu programu. Časové zaměření projektů bylo pouze jedním z důvodů, proč spadá zaměření projektů do historických, nikoli ekonomicko-správních věd a proč projekty nemají dostatečně úzkou vazbu na studijní předměty.
19. Žalovaný upozorňuje, že požadavek externího výzkumného projektu je v rámci zásady rovného přístupu vyžadován u všech vysokých škol uskutečňujících magisterský typ studia na základě zákona o vysokých školách a Standardů Akreditační komise.
20. V replice žalobkyně uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření účelově vykládá právní předpisy a dospívá k nesprávným právním závěrům. Žalobkyně zdůrazňuje, že stanovisko Akreditační komise musí splňovat § 149 správního řádu jakožto závazné stanovisko. Nicméně v dané věci je stanovisko neodůvodněné, a proto nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně uvádí, že závazná stanoviska nejsou až na výjimky samostatně přezkoumatelná, a proto musí být možné je přezkoumat v rámci rozhodnutí, jehož byla podkladem. Tedy žalovaný nemůže být vázán stanoviskem Akreditační komise bez ohledu na vady takového stanoviska. Chybějící odůvodnění stanoviska nemůže žalovaný nahrazovat svými subjektivními úvahami. V takové situaci musí vyzvat Akreditační komisi k novému jednání k vydání stanoviska a odstranění nedostatků odůvodnění.
21. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s tím výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.).
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
24. S ohledem na charakter žalobních námitek zdejší soud předesílá, že je posuzoval na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
25. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Uvádí, že zamítavé rozhodnutí je založeno na negativním závazném stanovisku Akreditační komise, které však nesplňuje náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahuje jakékoli zdůvodnění, proč předložené externí výzkumné projekty žalobkyně nesouvisí se studijním programem. Této žalobní námitce nemohl soud přisvědčit z následujících důvodů.

26. Soud vycházel z následující právní úpravy.
27. Podle § 1 písm. a) zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o vysokých školách“): „*Vysoké školy uchovávají a rozhojňují dosažené poznání a podle svého typu a zaměření pěstují činnost vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost.*“
28. Podle § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách: „*Magisterský studijní program je zaměřen na získání teoretických poznatků založených na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti; v oblasti umění je zaměřen na náročnou uměleckou přípravu a rozvíjení talentu.*“
29. Podle § 78 odst. 1 zákona o vysokých školách studijní program podléhá akreditaci, kterou uděluje ministerstvo.
30. Podle § 79 odst. 4 zákona o vysokých školách: „*Po obdržení stanoviska Akreditační komise ministerstvo do 30 dnů rozhodne o udělení akreditace. Přitom přiblíží ke koncepci vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové a inovační, umělecké nebo další tvůrčí činnosti vysoké školy a k hodnocení její činnosti.*“
31. Podle § 79 odst. 5 písm. f) zákona o vysokých školách platí, že ministerstvo akreditaci neudělí, pokud Akreditační komise nevydala souhlasné stanovisko.
32. Podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách: „*Zjistí-li ministerstvo, že skutečnosti uvedené v odůvodnění nevydání souhlasného stanoviska Akreditační komise neodpovídají skutečnosti nebo zákonu, může ministerstvo vyzvat Akreditační komisi k novému jednání k vydání stanoviska a odstranění nedostatků v odůvodnění.*“
33. K úloze Akreditační komise se podrobně vyjádřil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 22/2014 – 113, uvedl, že činnost vysokých škol podléhá kontrole vnitřní (skrže akademické orgány vysoké školy) a kontrole vnější. Ústředním orgánem státní správy vysokého školství je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, jehož kompetence se soustřeďují zejména do oblasti dozoru nad vnitřním fungováním vysokých škol. Kontrolní pravomoc ministerstva spočívá především v rozhodování o náplni studijních programů a o certifikaci absolvování studia. Ministerstvo tak podle § 78 a násl. zákona o vysokých školách rozhoduje o oprávněních uskutečňovat výuku v různých oblastech studia (o akreditacích) na základě předchozího vyjádření Akreditační komise. Formou akreditací je kontrolována úroveň vzdělávání poskytovaného vysokými školami. Vzdělávání pouze v akreditovaných studijních programech je pak prostředkem realizace ústavně zaručeného práva na vysokoškolské vzdělávání (čl. 33 Listiny). Akreditace udělovaná Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy podle ustanovení § 78 a násl. zákona o vysokých školách na základě předchozího vyjádření akreditační komise odpovídá požadavku vnější standardizace úrovně vzdělávání poskytovaného vysokými školami.
34. Podle právní úpravy platné a účinné do 31. 8. 2016 neměla Akreditační komise ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. postavení správního orgánu, kterému bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, byla víceméně poradním odborným orgánem ministerstva.
35. V rámci řízení o udělení akreditace podle právní úpravy platné a účinné do 31. 8. 2016 (§ 78 a násl. zákona o vysokých školách) bylo stanovisko Akreditační komise pouze podkladem pro konečné rozhodnutí ministerstva. Přitom ministerstvo bylo vázáno § 79 odst. 5 zákona o vysokých školách, tedy akreditaci bez pozitivního stanoviska Akreditační komise neudělil. Závazné stanovisko bylo podkladovým úkonem pro vydání jeho rozhodnutí ve smyslu § 149 správního řádu. K tomuto ustanovení je třeba dodat, že správní řád upravuje pouze formu, nikoliv však obsah závazného stanoviska, což je záležitost hmotného práva. Z ust. § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách vyplývá, že prvotním úkolem ministerstva je posoudit, zda skutečnosti uvedené v odůvodnění nesouhlasného stanoviska Akreditační komise odpovídají

skutečnosti nebo zákonu. Pokud ministerstvo dospěje k závěru, že zde existuje nesoulad, může vyzvat Akreditační komisi k novému jednání k vydání stanoviska a odstranění nedostatků v odůvodnění. Z uvedeného je zřejmý jednoznačný požadavek na uvedení důvodů v závazném stanovisku. Soud se však nedomnívá, že na odůvodnění tohoto stanoviska je třeba klást stejné nároky jako je tomu u rozhodnutí (§ 68 s.ř.).

36. V daném případě ve zdůvodnění svého negativního stanoviska Akreditační komise uvádí: „Na vysoké škole není realizován žádný externí výzkumný projekt související se studijním oborem.“
37. Takové zdůvodnění stanoviska je sice stručné, ale ani v tomto rozsahu jej nelze označit za nesrozumitelné. Vyplyvá z něj jednoznačně vyjádřený důvod negativního stanoviska Akreditační komise, kterým je absence realizace jakéhokoli externího výzkumného projektu, který by souvisel se studijním oborem. Dle soudu takový důvod, byť vyjádřený jednou větou, představuje zcela konkrétní a dostačující vyjádření nesouhlasu Akreditační komise.
38. O jednoznačnosti vyjádřeného důvodu nesouhlasu svědčí i následný průběh řízení. Žalobkyně následně po výzvě žalovaného zaslala vyjádření, v němž uvedla, že v současnosti realizuje dva související projekty („Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ a „Česká šlechta v proměnách 20. století“) a žalovaný i na základě tohoto doplnění posoudil, tak jak mu ukládá zákon, zda u žalobkyně skutečně absentuje realizace jakéhokoli externího výzkumného projektu, který by souvisel se studijním oborem, konkrétně se v návaznosti na vyjádření žalobkyně zabýval jím označenými projekty.
39. Lze konstatovat, že jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí se dovolávají Standardů Akreditační komise. Sama tato skutečnost svědčí o snaze správních orgánů, aby jimi vydaná rozhodnutí byla předvídatelná.
40. Ministerstvo na str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí podrobně rozebírá důvody, pro které externí vědecké projekty „Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ a „Česká šlechta v proměnách 20. století“ nelze považovat za projekty mající úzkou souvislost se studijním programem, o jehož akreditaci žalobkyně žádala.
41. Konkrétně k projektu „Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ ministerstvo konstatuje, že dle účastníka řízení jsou *v rámci tohoto projektu studovány proměny ekonomického myšlení, k nimž došlo v důsledku velké hospodářské krize 30. let a vliv těchto proměn na utváření západoevropského sociálního modelu po válce vedoucího až k vytvoření sociální dimenze evropské integrace v rámci hospodářských společenství 50. let.* Ministerstvo však zjistilo, že těmito údaji neodpovídají cíle projektu zveřejněné v Informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací (stav k 13. srpnu 2015), které uvádějí, že projekt je výhradně zaměřen do oblasti hospodářských a sociálních dějin protektorátu, bez významného přesahu do současnosti a k dějinám oblasti evropské hospodářské politiky. Ministerstvo na podporu svého závěru dále citovalo údaje z Informačního systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací, a sice že: *„Záměrem předkládaného grantového projektu je zmapovat podobu, mechanismy prosazování a vývoj sociálně politických opatření v oblasti zaměstnanosti, bydlení, zdravotnictví, rodinné a vzdělávací politiky a sociálního pojištění na území Protektorátu Čechy a Morava v letech 1939 až 1945. V kontextu politiky Třetí říše tak bude výzkum zaměřen na a) nacistické koncepty a plány v oblasti sociální politiky v protektorátu, b) realizaci sociálně politických opatření, c) zpětnou vazbu ze strany protektorátní společnosti. Za současného reflektování institucionálního rámce budou řešitelé zkoumat především povahu sociálně politických opatření, postup při distribuci sociální podpory vůči jejím příjemcům z řad českého i německého obyvatelstva a zohlední též perspektivu každodenního rozměru sociální politiky. Koncept sociální politiky bude sledován v širších souvislostech řešení národnostní otázky v protektorátu (germanizace) a aplikace konceptu „národního společenství“ (Volksgemeinschaft).“* Ministerstvo doplnilo, že zaměření projektu na sociální a hospodářské dějiny protektorátu odpovídá i doposud jediný předložený výstup z projektu: Privathaushalte im

Spannungsfeld der Staatspolitik: Sozial- und Familienpolitik im Protektorat Böhmen und Mähren (2014) - předkladatel Masarykův ústav a archiv AV ČR, v.v.i. Ministerstvo se neztotožnilo se stanoviskem účastníka řízení, že předmětný výzkumný projekt je obsahově navázán na studijní předměty Vznik, vývoj a současná podoba sociálního státu v Evropě, Dějiny ekonomických a sociálních teorií, Dějiny a současnost evropské integrace a Proměny a současnost evropské identity.

42. Konkrétně k projektu „Česká šlechta v proměnách 20. století“ ministerstvo uvedlo, že prověřilo tvrzenou orientaci projektu na šlechtické rodiny se *středoevropským přesahem s tvrzením, že „značná pozornost bude věnována vztahu aristokracie k národnostní problematice střední Evropy, křesťanskodemokratickému proudu politiky v západní Evropě a budoucnosti kontinentu jako takového“*, avšak na základě údajů zveřejněných v Informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací dospělo k názoru, že tyto skutečnosti z nich nevyplývají. Naopak je patrné, že výzkumný projekt je zaměřen výhradně do období druhé světové války a období těsně po druhé světové válce (problematika konfiskací). Na podporu tohoto posouzení uvedlo ministerstvo citaci z projektové dokumentace: *„Cílem projektu je analýza vztahu české šlechty k totalitním režimům 20. století. Vzhledem k rozsahu problému bylo vybráno pro tuto skupinu charakteristických pět rodů. Kvůli rozdílnému postoji šlechty k nacismu bude třeba nejprve odpovědět na otázku, proč byly některé ochotny přijmout Československou republiku a jiné ji odmítaly. Dále bude zkoumán jejich postoj k okupaci a aktivity v období protektorátu. Bude nutné stanovit, jak pevný byl u klíčových osobností výše uvedených rodin vztah k českému národu a jak silné u nich bylo vědomí národní příslušnosti vůbec. Cílem projektu bude zjistit, které rodiny a proč se jednoznačně přiblížily na stranu nacistického Německa a jak se tato skutečnost promítla do vztahů uvnitř jednotlivých rodin i české aristokracie jako takové. Po válce byl totiž často majetek konfiskován nejen těm šlechticům, kteří se přiblížili k německé národnosti, ale i těm, kteří zastávali pročecké postoje a aktivně se zúčastnili odboje. Cílem projektu proto bude také analýza historických souvislostí konfiskace.“*
43. Lze shrnout, že ministerstvo dospělo k závěru, že oba projekty nemají významnější přesah do problematiky evropských hospodářských studií, a nelze proto ani předpokládat, že by se studenti dotčeného navazujícího magisterského programu takových projektů účastnili.
44. Dle názoru soudu tak ministerstvo již v prvostupňovém rozhodnutí podrobně rozvedlo důvody, které dokládají závěr, že na vysoké škole (nyní žalobkyně pozn. soudu) není řešen výzkumný projekt, který by měl úzkou návaznost na studijní program, jehož se požadovaná akreditace týká. Přitom ministerstvo nezjistilo žádné skutečnosti, které by vedly k závěru, že skutečnosti uvedené v odůvodnění nevydání souhlasného stanoviska Akreditační komise neodpovídají skutečnosti nebo zákonu, a proto nebyl dán důvod k postupu podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách, tedy k výzvě Akreditační komisi k novému jednání k vydání stanoviska.
45. K námitce žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí se ministryně s námitkami žalobkyně nevypořádala, neboť se odmítla zabývat věcnou podstatnou rozhodnutí žalovaného ohledně nesprávnosti závazného stanoviska Akreditační komise, soud uvádí, že ministryně tak učinila v návaznosti na předchozí dílčí závěr (na 6 straně, body 23 a 24 rozhodnutí), že ministerstvo stav věci zjistilo dostatečným způsobem, přičemž výzkumné projekty, které účastník řízení uskutečňuje, nesouvisejí dostatečným způsobem se studijním programem, o jehož akreditaci účastník řízení žádal. Ministryně se ztotožnila i s postupem ministerstva, že nebyl dán důvod k postupu podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách, protože nebylo zjištěno, že by skutečnosti uvedené v odůvodnění nesouhlasného stanoviska Akreditační komise neodpovídaly skutečnosti či zákonu. Ministryně doplnila, že *„Akreditační komise je odborným orgánem svého druhu zřízeným právě k posuzování žádostí o akreditaci. Je tedy i logické, že odborný názor Akreditační komise ministerstvo má a musí respektovat, byla-li zachována všechna práva účastníka řízení, zejména vyjádřit se a včas navrhnout nové skutečnosti a důkazy“*.
46. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pak soud v obecné rovině uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho

odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

47. Současně je třeba připomenout, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné prvostupňové rozhodnutí žalovaného i napadené rozhodnutí rozkladového orgánu posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Z uvedeného vyplývá rovněž, že není nutné otázky posouzené již správním orgánem I. stupně znovu rozebírat a opakovat shodné důvody, ale je dostačujícím i pokud rozkladový orgán na skutková zjištění a jejich hodnocení naváže a doplní je zejména s ohledem na obsah rozkladových námitek. V tomto smyslu lze poukázat na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde rozkladový orgán dodává, že *„Důraz na vědecké aktivity je o to více kladen na magisterské studijní programy i na základě § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách, neboť jsou zaměřeny na získání teoretických poznatků založených na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti; v oblasti umění je zaměřen na náročnou uměleckou přípravu a rozvíjení talentu.“* K tomu následně rozkladový orgán zdůraznil, že *„standardy Akreditační komise uvádějí pro akreditaci navazujícího magisterského studijního programu, že vysoká škola musí být mimo jiné řešitelem externích výzkumných projektů, které se odborně vztahují k magisterskému studijnímu programu, o jehož akreditaci se žádá.“*
48. Pokud jde o nedodržení lhůty podle § 79 odst. 4 zákona o vysokých školách, soud uvádí, že tato lhůta je lhůtou pořádkovou. Jejím uplynutím nevzniká žádný právní následek, a proto i nedodržení lhůty ze strany ministerstva nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
49. K tomu lze odkázat na argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 – 58: *„Za lhůtu je nutno považovat časový interval, v němž má být, případně musí být, něco vykonáno. Lhůtou je rovněž časový úsek, ve kterém může být nárok (subjektivní právo) uplatněn u příslušného objektu. Teorie rozlišuje dva druhy lhůt. Jsou jimi lhůty hmotněprávní a procesní. Hmotněprávní lhůty jsou lhůty, jejichž běh je stanoven zákonem a zpravidla jej nelze ovlivnit jednáním adresátů příslušných právních norem. Konec lhůty je absolutní a jejich zmeškání má za následek zánik práva. Tyto lhůty nelze navracet ani prominout. Jedná se o lhůty prekluzivní, neboli propadné. Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem) nebo soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu). Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu. (...) Ustanovení upravující lhůty propadné stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledek, který je zpravidla vyjádřen slovy, že po uplynutí těchto lhůt již nelze něco nadále vykonat či činit, či naopak, že pouze do uplynutí lhůty něco činit lze.“*
50. Ust. § 79 odst. 4 zákona o vysokých školách je právě takovým ustanovením, které sice stanoví třicetidenní lhůtu pro rozhodnutí po obdržení stanoviska Akreditační komise, nicméně s nedodržením této lhůty zákon nespojuje žádné právní následky.
51. Žalobkyně nesouhlasí s ministryní, že navrhované důkazy a nové skutečnosti, které se týkají dvou výzkumných projektů nelze považovat za skutečnosti, které nemohl účastník bez své viny uplatnit dříve a uvádí, že konkrétní výtky ve vztahu k údajné nedostatečnosti dvou uvedených externích výzkumných projektů se žalobkyně dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí.

52. Žalovaný s poukazem na Standardy Akreditační komise výslovně na str. 2 rozhodnutí uvádí, že „... vysoká škola musí být mimo jiné řešitelem externích výzkumných projektů, které se odborně vztahují k magisterskému studijnímu programu, o jehož akreditaci žádá; předpokládá se rovněž participace studentů na vědecké, výzkumné, vývojové nebo umělecké činnosti. Již v rámci posuzování žádosti o prodloužení platnosti akreditace navazujícího magisterského studijního programu „Hospodářská politika a správa“ se studijním oborem „Evropská hospodářskosprávní studia“ v roce 2014 Akreditační komise konstatovala v souladu s § 85 odst. 1 zákona o vysokých školách nedostatky při uskutečňování studijního programu a požadovala zjednání nápravy do prosince 2015.“ a konkrétně navazuje, že „žalobci bylo vytýkáno, že uskutečňované externí výzkumné projekty se studijním oborem souvisí pouze okrajově, a bylo mu doporučeno, aby zaměřil výzkumnou činnost směrem k problematice studijního oboru.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobkyni již před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo známo, že jím realizované výzkumné projekty nejsou dle Akreditační komise úzce navázány na studijní program.
53. Z rozkladu podaného žalobkyní vyplývá, že na podporu svých tvrzení učinila návrh na výslech obou řešitelů projektů. S tímto návrhem se ministryně vypořádala na str. 4 (bod 18) napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že „podle § 82 odst. 4 správního řádu se v odvolacím řízení (řízení o rozkladu) k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů přiblíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V rozkladu navržené důkazy a nové skutečnosti, které se týkají dvou výzkumných projektů řešených na škole, nelze považovat za skutečnosti, které nemohl účastník bez své viny uplatnit dříve ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Navíc bylo vyhodnoceno, že byl v dosavadním řízení zjištěn skutkový stav dostatečným způsobem a nebyly dány důvody pro postup podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách.“
54. I když se soud shoduje s rozkladovým orgánem, že žalobkyně mohla již ke svému vyjádření ze dne 26. 5. 2015 připojit své důkazní návrhy, za rozhodnou v dané věci shledává skutečnost, že ministerstvo zjistilo skutkový stav v dostatečném rozsahu, a proto jej nebylo třeba doplňovat o další důkazy, tedy ani o dodatečné výslechy řešitelů.
55. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
56. Pro úplnost soud dodává, že novelizací zákona o vysokých školách, učiněnou zákonem č. 137/2016 Sb., byla Akreditační komise zrušena. Zákonodárce nově zřízenému Akreditačnímu úřadu svěřil výslovnou rozhodovací pravomoc jako správnímu orgánu ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že od 1. 9. 2016 tento úřad bude napříště mimo jiné rozhodovat o institucionálních akreditacích, akreditacích studijních programů, akreditacích habilitačního řízení i akreditacích řízení ke jmenování profesorem.
57. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že jí bylo vytýkáno nedodržení nezákonně požadovaných podmínek. Podle žalobkyně v zákoně o vysokých školách ani ve Standardech Akreditační komise není začleněn požadavek na přesah externího výzkumného projektu do současnosti, který je uveden v napadeném rozhodnutí. Dle žalobkyně ani údajný požadavek na externí výzkumný projekt nemá oporu v zákoně o vysokých školách. Tyto námitky jsou podle soudu taktéž nedůvodné.
58. Akreditační komise posuzuje žádosti o akreditaci podle svých Standardů. Pokud jde o magisterské studijní programy, Standardy v návaznosti na § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách specifikují požadavky na vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další činnost následovně: „1. Vědecká, výzkumná, vývojová nebo umělecká činnost v oblasti vztahující se k magisterskému studijnímu programu musí být vázána na pracoviště, pro které vysoká škola žádá o akreditaci magisterského studijního programu (resp. studijního oboru v případě, že se studijní program dělí na obory). 2. Vysoká škola musí být mimo jiné v posledních pěti letech řešitelem externích výzkumných projektů, které se odborně vztahují k magisterskému studijnímu programu, o jehož akreditaci se žádá; předpokládá se rovněž participace studentů na vědecké, výzkumné, vývojové nebo umělecké činnosti.“

59. Standardy Akreditační komise jsou přitom vydávány na základě statutu Akreditační komise. Statut Akreditační komise je upraven v § 83 odst. 8 zákona o vysokých školách, jedná se o dokument upravující jednání Akreditační komise, který schvaluje vláda. Lze tedy shrnout, že Standardy Akreditační komise vychází ze zákona o vysokých školách. Soud proto nemůže přisvědčit názoru žalobkyně, že požadavek na externí výzkumný projekt nemá oporu v zákoně.
60. K námitce žalobkyně, že požadavek na přesah relevantního externího výzkumného projektu do současnosti je nezákonný a navíc se ministryně ani s námitkou tohoto obsahu řádně nevypořádala, soud konstatuje, že žalobkyně se svůj požadavek na akreditaci navazujícího magisterského studijního programu „Economic Policy and Public Administration“ se studijním oborem „European Economic and Public Administration studies“ snažila doložit 2 externími vědeckými projekty s názvem „Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ a s názvem „Česká šlechta v proměnách 20. století“. Oba projekty již tedy ve svém názvu označují historické období, na něž jsou zaměřena, v prvním případě je projekt zaměřen na období 1939-1945, ve druhém případě na 20. století, tedy období výrazně delší, zatímco však v prvním případě je projekt zaměřen obecněji – na sociální politiku celé společnosti v tomto období, druhý projekt se zaměřuje na úzkou, byť významnou část společnosti, kterou jsou příslušníci šlechtických rodů. Právě s ohledem na volbu žadatele těchto dvou vybraných projektů pokládá soud za zcela logickou úvahu ministerstva vycházející z časového posouzení předmětných projektů v návaznosti na studijní obor. Zvolila-li žalobkyně oba projekty s konkrétním časovým vymezením, které do určité míry determinuje i jejich obsahové zaměření, bylo logickým, že žalovaný neopomenul se zabývat i touto stránkou projektů ve vztahu k návaznosti na studijní program, o jehož akreditaci žádá. Soud se ztotožňuje se závěry obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí. K projektu „Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ soud dodává, že zaměření tohoto projektu ve vztahu k studijnímu oboru „European Economic and Public Administration studies“ je výrazně odlišné, byť lze připustit, že může být přínosné, avšak nikoli v převážné míře právě pro uvedený studijní obor. Totéž lze vztáhnout i na projekt „Česká šlechta v proměnách 20. století“.
61. Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobkyně ohledně odchýlení se od nesouhlasného stanoviska Akreditační komise. Jak již bylo výše uvedeno, z § 79 odst. 5 zákona o vysokých školách vyplývá, že ministerstvo akreditaci neudělí, pokud akreditační komise nevydala souhlasné stanovisko. Udělení akreditace je tedy podmíněno vydáním souhlasného stanoviska Akreditační komise. Povinností ministerstva je ověřit, zda skutečnosti uvedené v odůvodnění, pro které souhlasné stanovisko Akreditační komise nemůže udělit, odpovídají skutečnosti nebo zákonu. Pokud ministerstvo dospěje k závěru, že důvody neodpovídají skutečnosti nebo zákonu, vyzve Akreditační komisi k novému jednání. V daném případě své povinnosti ověření důvodu nesouhlasu ministerstvo zcela dostalo a v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřilo adekvátně svůj závěr, že důvody odepření souhlasného stanoviska jsou v souladu se skutečnostmi zjištěnými ministerstvem, a proto nebyl dán důvod pro postup dle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách.
62. Soud nesouhlasí ani s názorem, že bylo povinností ministryně zajistit nápravu stanoviska Akreditační komise a následně změnit rozhodnutí žalovaného a žádosti vyhovět. I zde je třeba poukázat na již uvedené výše. Jelikož ministerstvo v prvním stupni řízení ani ministryně v druhém stupni neshledaly důvody pro postup podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách, musely postupovat podle § 79 odst. 5 zákona, tedy nemohly rozhodnout jinak než neudělením akreditace.
63. Závěrem k námitkám ve druhém žalobním bodu soud uvádí, že v daném případě ze správního spisu nevyplývá žádná skutečnost, jež by svědčila o libovůli správních orgánů, o tom, že v průběhu správního řízení byly porušeny procesní práva účastníka řízení.

64. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobkyně, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného se zakládají na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Žalobkyně trvá na tom, že dva externí výzkumné projekty se studijním programem souvisí.
65. Z výše uvedené právní úpravy (konkrétně § 79 odst. 4 zákona o vysokých školách) vyplývá, že žalovaný rozhodne o udělení akreditace po obdržení stanoviska Akreditační komise. Ministerstvo přitom přihlíží ke koncepci vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové a inovační, umělecké nebo další tvůrčí činnosti vysoké školy a k hodnocení její činnosti. Citované ustanovení dává správnímu orgánu možnost širokého správního uvážení.
66. K institutu správního uvážení již existuje bohatá judikatura správních soudů, z níž vyplývá, že správní uvážení je soudem přezkoumatelné a správní orgán si při něm nemůže počínat zcela libovolně; to by bylo v rozporu s charakterem státní správy jako činnosti podřízené zákonu. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, které je výsledkem aplikace správního uvážení, však soud není oprávněn nahradit diskreci správního orgánu uvážením vlastním, neboť by tím bylo popřeno odlišení veřejné správy od moci soudní. Správní úvahu soud přezkoumává z hlediska toho, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je srozumitelná, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a je logicky konzistentní a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné, nebo přímo opačné závěry.
67. V posuzované věci podle názoru soudu uvedeným kritériím obě napadená rozhodnutí ve svém celku dostojí. Žalovaný své úvahy založil na odlišnosti cílů, zaměření a významu těchto projektů pro studijní obor „European Economic and Public Administration studies“ a dospěl k závěru, že v obou případech se jedná o výzkumné projekty, které nemají významnější přesah do problematiky Evropských hospodářských studií, a nelze tak odůvodněně předpokládat, že studenti navazujícího magisterského studijního programu „Economic Policy and Public Administration“ by mohli být do řešení takto koncipovaných výzkumných projektů zapojeni tak, jak je požadováno standardy Akreditační komise pro navazující magisterské studium. Zejména z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že provázanost externích výzkumných projektů se studijním programem „Economic Policy and Public Administration“ není dostatečná. Lze připustit sice, že žalobkyně vyučované předměty obsahují i část věnovanou dlouhodobým vývojovým tendencím, což bez historického výzkumu nelze realizovat, nicméně pouhá skutečnost, že vyučované předměty obsahují nutný historický exkurz, nemůže zakládat úzkou provázanost mezi historickými výzkumnými projekty a celým studijním programem zaměřeným na hospodářskou politiku a veřejnou správu.
68. Úvahu správního orgánu považuje soud za srozumitelnou, logickou a racionální, pohybující se v zákonných mezích a bez jakýchkoli znaků libovůle. Z tohoto důvodu má soud za to, že zde není prostor pro zrušení napadeného rozhodnutí.
69. Soud dospěl k tomuto závěru i přes výtku žalobkyně, která nesouhlasí s tím, že ministerstvo vycházelo z veřejně dostupných informací, které byly zveřejněny v Informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací (stav k 13. srpnu 2015). Ve vztahu k tomuto podkladu rozhodnutí žalobkyně namítá, že jde toliko o zkrácenou verzi projektu vypracovaného pro účely stručného, leč nikoli komplexního představení cílů výzkumných projektů, jehož cílem je posloužit pro rychlou orientaci o základním obsahu a cílech zde zveřejněných projektů. Soud neshledal ani v této námitce důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Je totiž názoru, že informace o projektech zveřejněné v Informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací, nemohou ve své podstatě mít odlišný obsah od projektů samotných, jen představují jejich zestručněnou verzi. Informace zveřejněné v Informačním systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací nemohou obsahovat jiné informace, než obsahují samotné projekty či být s nimi v rozporu. Soud má za to, že i v tomto rozsahu byly informace dostatečným podkladem pro vydaná rozhodnutí.

70. Soud shrnuje, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou podrobně uvedeny důvody, pro které žalobkyní uvedené externí výzkumné projekty „Liberální společnost, nebo národní společenství? Sociální politika v Protektorátu Čechy a Morava, 1939-1945“ a „Česká šlechta v proměnách 20. století“ nelze považovat za výzkumné projekty, které se odborně vztahují k magisterskému studijnímu programu, jak požadují Standardy Akreditační komise. I poslední žalobní bod je proto nedůvodný.
71. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
72. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.